

Вкамененитѣ гори на Арицона.

Отъ Линднеръ—Манекъ.

Елате съ мене, млади приятели, азъ ще ви покажа каменнитѣ гори на Арицона съ тѣхната фантастична прелестъ, разкошъ и хубостъ. Никога не сте видѣли подобно нѣщо и една ли пакъ ще ви се даде случай да го видите. Разбира се, трѣбва да ви предупредя, че ви водя въ една усамотена страна, кждето на чужденеца гледатъ като на нѣщо особено.

Мѣстото се казва Адамана. Тамъ ние ще намѣримъ само единъ малкъ хотелъ, по-скроменъ отъ който човѣкъ не може да си представи; ще видимъ и едно дюкянче, въ което се продаватъ разни предмети за споменъ на посетителитѣ на вкамененитѣ гори. Освенъ това, въ Адамана има и единъ кладенецъ, съ който се свършватъ забележителноститѣ на това селище.

Ние тръгваме отъ Санта-Фе и съ желѣзницата прекосваме Арицона по посока къмъ Ню Мексико. Между станцията Холбрукъ, малко градче, и Адамана се простиратъ шестъ отъ тия чудни гори, които ние бързо ще преминемъ. Най-близката до Адамана е нѣколко километра надалечъ, но ние не можемъ да се задоволимъ само съ нея. Ние ще идемъ още по-навътре, въ страната на чудесата, кждето намираме все по-нови и по-нови красоти. Като че ли пжтуваме въ царство на скъпоценни камъни!

Почти всѣка гора има своя особена боя, споредъ която носи и името си. Така една се казва „Синята гора“; въ нея виждаме отъ най-тъмносинъ блѣсъкъ до най-свѣтло сияние.

Но да се повърнемъ въ Адамана. Колкото и да е скроменъ животътъ въ Адамана, въ малкия хотелъ ние сме добре настанени и намираме всичко, каквото при скромни изисквания желаемъ. Предъ хотела сж прѣснати множество вкаменени парчета, които блещатъ и отражаватъ всички цвѣтове. Вие се нахвърляте върху тѣхъ, мислейки, че сте намѣрили безценни съкровища. Усмихвайки се, азъ не ви прѣча, да ги събирате, защото зная, че следъ малко ще захвърлите тѣзи съкровища, щомъ намѣрите по-хубави. Единъ младъ, русокосъ момъкъ, лениво облегалъ на стената, сжщо се усмихва. И той мисли като мене. Тогава той дохожда при насъ и учтиво пита, дали искаме да идемъ въ вкамененитѣ гори—той би могълъ да ни служи за водачъ. Той е мълчаливецъ, съобразителенъ и се носи нѣкакъ надменно. Но не се смущавайте. Следъ кжсо време ще станете добри приятели, както и азъ съмъ съ него. Вие само трѣбва да бждете весели — той обича това, и ще видите, какъ и той ще се развесели.

Пжтътъ, по който пжтуваме, е лошъ; страната наоколо ни е пуста и неплодородна; въздухътъ е сухъ и горещъ. Като че ли вървимъ презъ пустиня. Но задъ тая пустиня се шири небе—тъй синьо, тъй свежо, каквото вие досега рѣдко сте виждали. И ето—чудо! — предъ васъ е рѣка! Една бистра рѣка, къмъ която нашиятъ водачъ бавно ни води. Предпазливо нагазватъ конетѣ въ клокочещата вода, водачътъ седи на коня си като статуя и не дига очи отъ пжтя. Той знае, че нашиятъ животъ зависи отъ